

КУП СРБИЈЕ ЗА МУШКАРЦЕ ФИНАЛНИ ТУРНИР 2017.

БИЛТЕН 11

Горњи Милановац
07./08.06.2017.

Садржај:

Увод/место.....	3
Учесници	7
Службена лица	15
Распоред утакмица са делегирањем службених лица	16
Техничка и организациона питања	17
Процедуре пре утакмице	20
Процедуре после утакмице	21
Церемонија додела пехара и медаља.....	22

ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ

Општина Горњи Милановац просторно је једна од већих у Србији - простире се на 836 км и обухвата 63 насељена места у којима живи око 50.000 становника у 51 месној заједници. За сам град Горњи Милановац каже се да је град у коме је рођена модерна Србија. Бројни су разлози за то – на подручју ове општине, у Такову, подигнут је Други српски устанак. Једно време, такође на подручју општине у Горњој Црнући где је данас манастир Враћевшница, а пре пресељена у Крагујевац, било је седиште државе Србије. Горњи Милановац је релативно млад град.

Настао је измештањем варошице Брусница по указу кнеза Александра Карађорђевића 1853. године. Добио је име Деспотовица, по истоименој реци. Данашње име, Милановац добија 1859. године посебним указом кнеза Милоша Обреновића у знак захвалности свом полубрату Милану. Оба указа, изливена у бронзи, налазе се у центру града на згради Окружног начелства, испред кога се налазе и споменици кнезу Александру Карађорђевићу (оснивачу Горњег Милановца) и војводи Милану Обреновићу (по коме град носи име). Први је град у Србији изграђен по

претходно урађеном урбанистичком плану чију је концепцију задржао до данас. У новој историји, остаће записано да су Горњи Милановац 1941. године Немци до темеља спалили, али да је град после рата доста брзо обновљен и тако снажно почео да развија своју привреду, па су га звали југословенским привредним чудом. У бившој Југославији поређен је са Велењем у Словенији, и тада је имао око 18.500 запослених. И данас Горњи Милановац карактерише јак индустријски центар. Сопственом памету и мудрошћу, брижљиво су бирани профитабилни производни програми, конкурентни не само на домаћем, већ и на страном тржишту. Тренутно је запослено више од 10.000 радника, што је с обзиром на околности и свеопшту кризу, задовољавајућа уопсленост. Значајна пажња се посвећује образовању младих и спортским организацијама. На читавој територији општине, ради седам матичних и 38 подружних

школа које похађа преко 5000 основаца. У плану је отварање још једне нове основне школе. У самом граду налазе се три средње школе. На територији општине Горњи Милановац има 53 спортска објекта, а према врсти подељени су на стадионе, спортске хале, базене, отворене терене за фудбал, одбојку, мале спортове и друге спортске објекте-куглане, стрељане, шах клубове.

Природне лепоте, културно-историјска баштина и марљивост људи рудничко-таковског краја учинили су да горњомилановачка општина израсте у економски снажну зелену оазу у срцу Србије, достојну прошлости својих предака, али и будућности својих потомака.

Извор: <http://www.gornjimilanovac.rs>

СПОРТСКИ ЦЕНТАР „БРЕЗА“

Спортски центар Бреза

Корчагинова бб
32300 Горњи Милановац
Тел: 032 712436

Хотел „ IG“

IG Хотел је модерно опремљен хотел и намењен је свима који посећују Горњи Милановац, било због посла или одмора, сами или у друштву, а високообразовано и увек насмејано и љубазно особље ће учинити Ваш боравак у нашем хотелу још пријатнијим. У близини хотела налазе се многи барови, ресторани (хотел препоручује неке од њих), парк, културни центар, црква, градски трг, шеталиште...

Главна аутобуска станица је на само неколико стотина метара удаљености, а гостима хотела је на располагању и такси превоз до жељених дестинација. У хотелском ресторану послужује се доручак богатог асортимана, на бази шведског стола. Лоби бар представља савршено место за састанак, јутарњу кафу или пиће као и целовечерње дружење са пријатељима. Хотел располаже гаражом за аутомобиле својих гостију. Такође, хотел нуди и услугу прања и пеглања одеће.

IG Hotel Garni

Бука Караџића 1а

32300 Горњи Милановац, Србија

web: www.ighotel.rs

email: info@ighotel.rs

Tel: +381 32 718 450 / 718 451

Fax: +381 32 718 452

УЧЕСНИЦИ

РК „ДИНАМО“ – Панчево

Клуб је основан 26.09.1948 год. ЖРК Динамо је своју другу титулу освојио у сезони 1956/57. године. Такмичили су се у лиги која је бројала осам клубова. Панчевци су постали прваци са скором девет победа, два нерешена исхода и три пораза. Освојили су 21 бод, а гол разлика је била 153:122. Други на табели био је тим Загеба.

Динамо су представљали: Благомир Симић, Златко Јурчић, Радивоје Ристић, Бранислав Јованчић, Даниел Горник, Драгутин Радовановић, Томислав Спиридоновић, Петар Ивачковић, Душан Анушић, Боривоје Бродан, Душан Патић и Богдан Марган. Резерве су били: Михајло Ратковић, Иван Горник, Милорад Бајић, Славко Стојановић, Никола Гајић и Александар Милиновић. Тренер је био Михајло Ђулизибарић, а председник клуба Лука Илић. У сезони 1969/70. године Динамо је заузео друго место у шампионату Југославије. Исти успех поновљен је и 1981/82. године, а Динамо је био други, иза Металопластике из Шапца и њене чувене генерације. Панчевци су одиграли и једно финале Купа Југославије. На домаћем терену, 29. новембра 1972. године поражени су од Борца из Бања Луке, и то тек после извођења седмераца (20:23). После 60 минута игре, резултат је био 18:18. 2015/16 Клуб је био првак Супер Б рукометне лиге Србије, а 2016 – Освајач Купа Војводине. Легенде и истакнути играчи и тренери који су допринели развоју и успеху РК Динама: Душан Патић Факси, Ненад Кеџман, Љубомир Обрадовић. Освајачи медаља из редова РК Динамо: Бранислав Покрајац, Милан Крстић, Богосав Перић, Борис Костић, Милан Калина, Петрит Фејзула, Жикица Милосављевић, Дејан Перић.

Преузето са <http://www.rkdinamo.rs>

РК „СПАРТАК ВОЈПУТ“ – Суботица

Рукометни клуб Спартак Војпут формиран је крајем августа 2009. године, да би наставио традицију великих клубова МРК Раднички Фиделинка и МРК Спартак из Суботице. Формирана је нова Скупштина са новим називом клуба РК „Спартак-Војпут“ на челу са председником Скупштине, Вукославом Вукославићем. Од људи који су показали интересовање да финансијски

и логистиком помогну клубу формиран је управни одбор рукометног клуба, а за председника управног одбора именован је Веселин Шуковић. Постављањем новог-старог директора клуба, Саше Шарановића, задржан је континуитет у раду нарочито млађих категорија где данас тренира више од стотину деце различитог узраста. И ако се прилично касно почиње са радом на формирању тима, нешто од постојећих играча, нешто од играча доведених са стране, потпомогнути са три јуниора РК Црвенка који су играли на двојну регистрацију, успевају супериорно да освоје прво место у Другој лиги Србије са освојених 61. бод од теоретских 64. и стекну услове за улазак у Прву лигу. У сезони 2010/11 и 2011/12 екипа је била на корак до остварења циља уласка у Супер лигу. У те две такмичарске сезоне на крају првенствене трке освојено је треће место, што нажалост није било доста за пласман у елитно такмичење. Међутим, остварени су изузетни резултати у Купу Србије. Спартак Војпут је двоструки освајач Купа Војводине 2011 и 2012г. У сезони 2011/12 након освојеног Купа Војводине, успешно су наставили такмичење у Купу Србије. Након елиминације ПКБ и Црвене Звезде, екипа се пласирала на финални турнир, где је у полуфиналу избацила и екипу Југовића. Посустали су тек у финалу где су након велике борбе савладани од актуелног првака државе београдског Партизана са голом разлике. Пласманом у финале изборено је такмичење у Европи па је тако Спартак Војпут у сезони 2012/13 представљао Србију у Челенџ Купу. У свом првом наступу на Европској сцени, екипа је у осмини финала Челенџ Купа због мањка од једног гола испала од Handball Escha из Луксембурга, који су заустављени тек у финалу. У сезони 2012/13 на место првог тренера постављен је Бранислав Зељковић, под чијим водством је Спартак Војпут изборио прво место у Мини лиги и пласман у најелитније рукометно друштво, Супер лигу Србије. Већ у првој сезони такмичења у друштву најбољих „путари“ су били на корак до пласмана у play off. Несретно изгубљен бод у Суботици у финалу утакмице против Железничара из Ниша

коштао их је пласмана међу четири најбоље екипе. Пред сезону 2014/15 екипа се појачала са пар играча са амбицијама да са направи корак више и обезбеди улазак у play off. Након нешто слабијег почетка екипа је направила низ од осам победа, засела на прво место и са челне позиције дочекала разигравање за првака државе. Добре игре наставиле су се и у play off-у и коло пре краја обезбеђена је друга позиција и титула вицешампиона Србије у другој сезони такмичења у друштву најбољих. Освојеним другим местом у првенству Спартак Војпут се сезони 2015/16 такмичио у Сеха Газпром Лиги, у друштву најбољих екипа из региона. У својој првој сезони у Сеха Лиги, Спартак Војпут је заузео девету позицију са 10 освојених бодова.

Преузето са <https://www.rkspartakvojput.com/>

РК „СЛОГА“ – Пожега

Све је почело, сада већ давне, 1960. године. Група заљубљеника у рукометни спорт основала је рукометни клуб Слога. Иако је много тога недостајало, љубав према овом спорту била је јача од свих проблема са којим су се сусретали на самом почетку. У то време играо се

такозвани велики рукомет, а тек касније се то претворило у ово што имамо данас, на терену 40 x 20 метара. За опрему су се сналазили, како су знали и умели.

О настанку клуба сведочио је и др Милан Шијак, данас једини живи оснивач РК Слога, на прослави 55 година постојања клуба, 2015. године. "Ја сам један од двојице живих оснивача. Некада је Пожега била позната по великом рукомету, а потом је постао само један рукомет, овај мали, а ни он се више тако не зове. За нас Пожежане је сада велики, јер људи, није мала ствар бити у рукометној елити! Негде 1956. године ми смо почели да играмо тај мали рукомет, а 1960. године се скупило

нас пет - шест, а ја морам да поменем имена која вама можда ништа не значе, али мени много значе. Пре свих био је Дане Ајдуковић, капетан који је касније постао генерал ЈНА, био је Тасо, Микица Михајловић, мој брат Бобо и ја, сви покојни. Ми смо се скупили и са Општином се договорили да направимо клуб. Нисмо имали пара, али смо имали вољу. И тако смо почели! Играли смо мало боси, мало обувени! Играли смо како смо знали и умели, али смо се шетали по тим лигама. Касније, када смо се мало „обезобразили“, почели смо озбиљније да играмо"! Др Шијак је изнео и један занимљив детаљ, да је „цепелин“ поникао у Пожеги, а не да су га измислили играчи Металопластике: "Извините молим вас, хоћу да кажем да није Металопластика измислила "цепелин", већ овај овде Тасо и мој брат Бобо. Дошла је Металопластика да види и видеела како ми играмо "цепелнин", и видели су, а после се хвалили како су они измислили. Сад цео Свет прича како је Металопластика измислила. Ми смо измислили и троструки "цепелин", где се укључује и пивотмен, па смо тако излуђивали голмане..." О овој тврдњи господина Шијака, поред писаног, постоје фоно и видео записи. Своје утакмице играли су на пожешким отвореним теренима, а како су из године у годину напредовали, пропозиције су налагале играње у хали. Обзиром да Пожега, тих седамдесетих, осамдесетих и деведесетих година прошлог века, није имала дворану, Слога се селила по околним градовима - Чачак и Ужице. Изградњом Хале спорта у Пожеги, 2005. године, створени су услови за још већи развој рукометног спорта у граду на Скрапежу. Доласком Дејана Стојчића и Милоша Миловића, на чело клуба креће и његов успон. За неколико година пређен је пут од Друге лиге Југ, до елитног ранга српског рукомета. Стигло се и до фајнал фора Купа Србије, али и пласмана међу осам најбољих клубова EHF Challenge cup-а. Ново поглавље у историји клуба отворено је 5. јуна 2017. године, када је Слога добила новог генералног спонзора, компанију ZMARTFORCE са Исланда и свом досадашњем имену додала и њхово име, па се клуб од тада зове РК „Слога Zmartforce“.

Званична интернет страница: <http://rkslo.ga/>

МРК „ЦРВЕНА ЗВЕЗДА“ – Београд

Све је кренуло 1. октобра 1948. године, са играњем су кренули гимназијалци, а под будним оком Мирослава Павловића. Годину дана касније конституисана је

рукометна секција Црвене звезде, а иницијативу су покренули ученици Друге и седме мушке гимназије. Играло се тако све до 1952. Тада на сцену ступа мали рукомет и са њим заједно и Црвена звезда, која је имала слуха за промене које су касније постале неминовне. Увидели су тада рукометни визионари из Љутице Богдана у ком правцу се усмерава овај спорт. Иако су били изложени својеврсним притисцима, није се одступило. Показало се ко је био у праву. Савезни турнир у Загребу донео је нашим момцима четврто место, у конкуренцији шест екипа. Било је то 1954, а већ следећи шампионат био је у нашем знаку. Било је, додуше, и нешто среће, јер су од завршног турнира одустали два загребачка клуба, Првомајска и Загреб. У два меча, у Београду, савладана је Млада Босна из Сарајева и то више него убедљиво. Најпре 17:6, а онда 11:4. Шампиони смо, први пут у историји. Отуд, сви су редом ушли у легенду. Међу оне о којима се заувек прича, све док постоји Звезда. Дакле, златним словима у рукометне бесмртнике уписани су Милан Првуловић, Ђорђе Вучинић, Александар Димитрић, Светислав Станкић, Богдан Цвијетић, Владимир Милић, Михајло Марковић и Никола Вучинић. Била је то генерација за респект. Страх и трепет. Доказ је и оно што до тада ником није успело – 1956. Црвена звезда је освојила дуплу круну. Примат је потврђен на терену, тамо где и треба. Са два освојена трофеја. Ко је бољи? Нико. Састав – исти. Непоновљив. Код нас је тако, све што је лепо кратко траје. Само годину дана касније овај тим за трофеје је доживео велике промене. Довољне за почетак једне нове ере, ере таворења. Друго, треће место, представљали су максимална достигнућа. Трофеја не да више није било, него је та рукометна клетва трајала пуних 39 година. Просто невероватно, ако се само овлаш спомену имена која су продефиловала, али и оставила траг у клубу. Имали смо Милана Лазаревића, Бранислава Покрајца, Петрита Фејзулу, Јовицу Цветковића, Милана Калину, Андрију

Бањанина, Ненада Перуничкића, Свету Ђерамилца... Имали смо врхунске играче, мајсторе над мајсторима, али ништа није вредело. Трофеји су нас заобилазили, чак и онда кад смо веровали да су сасвим сигурно у нашим рукама. Било је много прилика за радовање, али радовали су се неки други. Нама је, по правилу, уместо примања честитки, било суђено да честитамо победницима. Баш уклете су биле 1975, 1991, 1992, 1994. кад смо у финалима губили Куп. Шта рећи о још драматичнијем развоју догађаја у првенственој сезони 1982/83. Били смо на прагу испијања победничког шампањца, делило нас је од славља само једна, последња утакмица. Остао је меч са Слогом. Победа је доносила титулу. Уместо остварења снова, догодио нам се још један рукометни Ватерло. У Добоју. Уместо шампиони, постадосмо вицешампиони, са истим бројем бодова (36) као и Металопластика, али са слабијом гол разликом (+53 наспрам шабачких +73). Памтиће те бројке, док су живи, Цветковић, Лаковић, Карјук, Косовац, Марковић и друштво. Били смо, додуше, други и три године касније, али Металопластика је тада била рукометни баук Европе, а камо ли тадашње СФР Југославије. После 26 одиграних мечева, забележили смо чак петнаест бодова мање од рукометних ванземаљаца са Саве (34-49). Са деведесетима све је кренуло набоље. Успони и падови су у спорту нормална ствар, једино што је готово пуне четири деценије трајао наш ход по мукама. Берићетне деведесете. Црвена звезда је рукометни Елдорадо пронашла средином последње деценије прошлог века. Све је почело оним, сада већ далеким, али незаборавним финалом у Пиониру, 1993. године. Две секунде делиле су нас од победе у мајсторици, против Партизана, али... Две секунде, дуге као вечност, једну велику генерацију гурнуле су готово у заборав. Просто је био уклет тим са Бутулијом, Ненадом Перуничкићем, Александром Кнежевићем, Шкрбићем, Перићем... Пораз је био толико болан, да су многи првотимци пожелели да оду и – отишли. Почела је да се ствара једна нова Звезда. После сезоне лутања дошло је и време за радост. После 39 година чекања, у наше витрине је стигао Куп. Неким другим момцима је пошло за руком оно о чему су маштале бројне генерације. Продефиловало је кроз рукометни клуб на десетине врхунских играча који су жарили и палили Европом и светом, али у дресу најдражих боја нису осетили сласт освајања трофеја. Зато посебним словима треба да буду обележена имена Радосављевић а, Максића, Петрића, Војиновића, Капе, Петковића, Јокића... Вратили су веру у рукометног члана црвено-беле породице. У онај део спортског погона на који је већ почела да се хвата паучина сумње и заорава. Рукометни клуб је био на путу заорава и небриге. Са купом освојеним у великом финалном двомечу са тада великим Пролетером чета тренера Љубе Обрадовића вратила је, уз осмехе и честитања, веру и поверење. У нека нова рукометна једра удахнут је победнички, покретачки ветар. Ушло се, поново, у стварање новог, младог и полетног тима. Са

само четири праве звезде у том тренутку, Перуничихем, Петрићем, Матићем и Милосављевићем, али са сјајним Пуљезевићем и Шарићем на голу, руковођени Јовицом Цветковићем са клупе (смена Љубе Обрадовића је претходно изазвала велике потресе), ништа се значајно није променило. Нова Звезда рођена на успесима, задржала је имиџ клуба који представља страх и трепет. Просто се подразумевало да су титуле наше. За две године је, дакле, пређен пут којим се често иде, али за неке је он вечита слепа улица. Пут од немила и недрага који води до тријумфалних врата. Паметном политиком руковођења, беспштедним радом и обезбеђеним финансијским средствима, искован је златни кључ којим се улази у предворје славе. Звездино име у рукометном свету почело је да се изговара са поштовањем, дивљењем, код неких и са завишћу. Добро је и то, значило је то много више од лупања по раменима. Значило је да смо недостижни. Трећа титула у дијамантском низу окачена је 1998. Опет нови тренер, сада је тим био поверен Златану Арнаутовићу. Нови тренер, а прича стара. Ко год играо, ко год командовао, знало се – јуриш на шампионски пехар. Ту није било одступања. Нико не воли да се буди из сна којим се остварују све жеље. Још кад је тај сан стваран, кад га проживљаваш на ногама, усправно и занесено. Кад главом дотичеш рукометно небо славе, летећи по терену димензија 40x20 метара. И Европа је дрхтала пред момцима у црвено-белим дресовима. Прва година у међународном купу (Куп купова) довела нас је чак до полуфинала. Редом су падали Ђер (34:25 и 27:30), Бањик из Карвине (29:18 и 26:34), Борба из Луцерна (33:23 и 26:23), а на корак до великог финала испречила се Тека из Сантандера (19:25 и 20:19). Име нашег клуба уцртало се на рукометну карту Старог континента. Одмах потом је уследила и прва Лига шампиона и треће место у групи, иза Кила и Винтертура, а испред СКА из Минска. Жреб нам никако није ишао на руку кад год су се одређивали ривали. Опет су нам додељени Шпанци. Тада страшни Адемар Леон нанео нам је највећи пораз у историји 41:20. Опет смо гледали у леђа Винтертуру, а због бољег међусобног скорa били испред Драмена. У сезони 1998/99 доживљено је прво велико разочарање. Нисмо успели ни да се квалификујемо за најелитније европско такмичење. У квалификацијама нам је меру узео стари знанац, СКА. Клуб из Минска је на свом терену успео да надокнади 22:30 из Београда. По истеку шездесетог минута на семафору је писало 32:19. Узеше нам меру и скројише одело бола. Та сезона(1998.) је била и последња која нам је била за дику и понос у тој деценији највеће рукометне славе. Требало је, потом, да прође шест година како би све било онако како једино и доликује гиганту из славне улице Љутице Богдана. У том вакуму времена изгубљен је компас, загазило се у апатију, која је на крају прерасла у нешто налик ужасу. Изгубљен је идентитет, Црвена звезда је постала топовска храна. Лако достижна мета. И на њеном примеру се види да се из среће у несрећу

лако стиже. Лако стиже, а још лакше у њој остаје. Излаз је вешто камуфлиран, па се тешко и проналази. Четврта година овог миленијума преокренула је све наглавачке. Аждаја се пробудила, лето је донело прегруписавање, стигоше нови људи, са новим идејама, спремни да се ухвате у коштац са летаргијом. Она је најгора. Не видиш и не осећаш је, а у њеном загрљају не схваташ да све тоне око тебе. Док и сам не потонеш. Остадоше деца која су постала асови, дођоше тада већ искусни и квалитетни Александар Аџић и Никола Којић, за катедру је поново сео Јовица Цветковић. Опет дупла круна и понос урађеним. Лазаревац и Куп је био само увид у оно што је било очекивано још једну шампионску титулу. У бесмртне рукометаше нашег клуба уђоше тако Дарко Станић, Ненад Вучковић, Растко Стојковић, Никола Манојловић, Иван Никчевић, Горан Цветковић... До неких нових успеха, нових победничких шампањаца и дописивања нових имена.

Преузето са <http://www.rkcrvenazvezda.rs>

СЛУЖБЕНА ЛИЦА

СУДИЈЕ:

Марко Боричић

Дејан Марковић

Горан Ковач

Срђан Милосављевић

Иван Мошорински

Александар Панџић

ДЕЛЕГАТИ:

Иван Мандић

Небојша
Видановић

Зоран Чернох

КОНТРОЛОРИ:

Владо Пендић

Драган Буквић

Живан Стакић

САТНИЦА И ДЕЛЕГИРАЊЕ СЛУЖБЕНИХ ЛИЦА

Прво полуфинале

07.06.2017. у 18:00

ДИНАМО -

СПАРТАК

Судије: Боричић Марко - Марковић Дејан
Делегат: Мандић Иван
Контролор: Пендић Владо

Друго полуфинале

07.06.2017. у 20:30

СЛОГА -

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА

Судије: Ковач Горан - Милосављевић Срђан
Делегат: Видановић Небојша
Контролор: Буквић Драган

Финале

08.06.2017. у 18:00

Судије: Мошорински Иван / Панџић Александар
Делегат: Чернох Зоран
Контролор: Стакић Живан

ТЕХНИЧКА И ОРГАНИЗАЦИОНА ПИТАЊА

Технички састанак ће бити одржан у **СРЕДУ 07. јуна 2017.** у спортској хали „Бреза“, **са почетком у 16.00 часова.** Присуство састанку је обавезно за представнике екипа и сва службена лица полуфиналних утакмица. Представници екипа са собом треба да понесу две гарнитуре дресова за наступ (са голманским), клупску заставу (димензије 2 X 1,2 метара) и попуњен списак играча за наступ на обарсцу који је коришћен на претходним Куп утакмицама. Термин техничког састанка је померен како би се прилагодио доласку представника свих екипа и службених лица.

Технички састанак за ФИНАЛНУ УТАКМИЦУ ће бити одржан у **ЧЕТВРТАК 08. јуна 2017.** у спортској хали „Бреза“, **са почетком у 16.00 часова.** Присуство састанку је обавезно за представнике екипа финалиста и сва службена лица финалне утакмице.

ИЗВОД ИЗ ПРОПОЗИЦИЈА:

Члан 11.

Рукометни Куп Србије (у даљем тексту: Куп) за мушке и женске екипе је званично такмичење свих рукометних клубова са територије Републике Србије.

Победник у такмичењу за Куп стиче назив победника Куп-а Србије.

Члан 12.

Такмичење за Куп спроводи се сходно одредбама Правилника о рукометним такмичењима.

Победник одређене утакмице је она екипа која на тој утакмици постигне више голова.

...

Само у финалној утакмици Куп-а, која се игра по једноструком куп систему, у случају нерешеног резултата у регуларном времену утакмице (2 x 30 минута), игра се продужетак од 2 x 5 минута. Уколико се у финалној утакмици ни после

продужетка не добије победник, приступа се извођењу седмераца у складу са Међународним правилима рукометне игре, све док се не добије победник.

...

Члан 14.

...

...

...

Такмичење на државном нивоу је завршница Куп такмичења на територији Републике Србије и у њему учествују 4 најбоље пласиране екипе у такмичењу Супер лиге у предходној такмичарској сезони и победници Куп такмичења на регионалном нивоу.

...

Завршница Куп-а на државном нивоу се одиграва турнирски по једноструком куп систему, у којој учествују победници 1/4 финалних утакмица.

...

Члан 18.

...

Утакмице финала Куп-а на регионалном нивоу и утакмице Куп-а на државном нивоу обавезно се играју у регистрованим спортским дворанама које испуњавају услове за одигравање утакмица РПТ.

Члан 21.

Право наступа у Куп-у имају играчи и играчице који су регистровани у складу са Регистрационим правилником РСС што се доказује чланском картом РСС и који имају, за клуб за који наступају, важећи лекарски преглед и важећу полису осигурања, који покривају време у којем играч наступа.

На једној утакмици у такмичењу за Куп за једну екипу може да наступи највише 16 играча, односно играчица, с тим да све екипе из СРЛМ односно СРЛЖ, морају да имају најмање 14 играча присутних на утакмици и уписаних у записник.

На утакмицама Куп-а, играчи регистровани на основу двојне регистрације могу да наступају само за матични клуб.

Члан 22.

На утакмицама клубови (екипе) наступају у дресовима својих клупских боја, назначеним у адресару клубова. У случају истих клупских боја, предност има домаћа екипа.

Сви играчи једне екипе морају да наступе у једнообразној и уредној спортској одећи, при чему су дресови или маркери играча који обављају функцију голмана такође једнообразни и различите боје од дресова осталих играча.

Дресови морају да имају прописане бројеве, на леђима величине најмање 20 цм и на прсима величине најмање 10 цм, а уколико су дресови шарени, бројеви морају да се налазе на једнобојној подлози. Бројеви на дресовима морају да се слажу са бројевима унетим у записник.

Капитени екипа на рукаву дреса око надлактице морају да носе капитенску траку видљиве боје, различите од боје дресова, ширине најмање 4 цм.

Функционери екипа, из члана 19. став 2. ових Пропозиција, морају да носе одећу различите боје од боје дресова противничке екипе, а на утакмицама екипа из првог степена такмичења морају да носе прикладну и једнообразну одећу, у складу са Кодексом облачења који прописује Директор лиге.

Члан 31.

Првостепени орган је обавезан да по свим поднетим пријавама и приговорима решење донесе у року предвиђеном одредбама Правилника о рукометним такмичењима, с тим да је првостепени орган за спровођење Куп-а дужан је да решење донесе најкасније до термина наредне утакмице заинтересоване стране.

Члан 32.

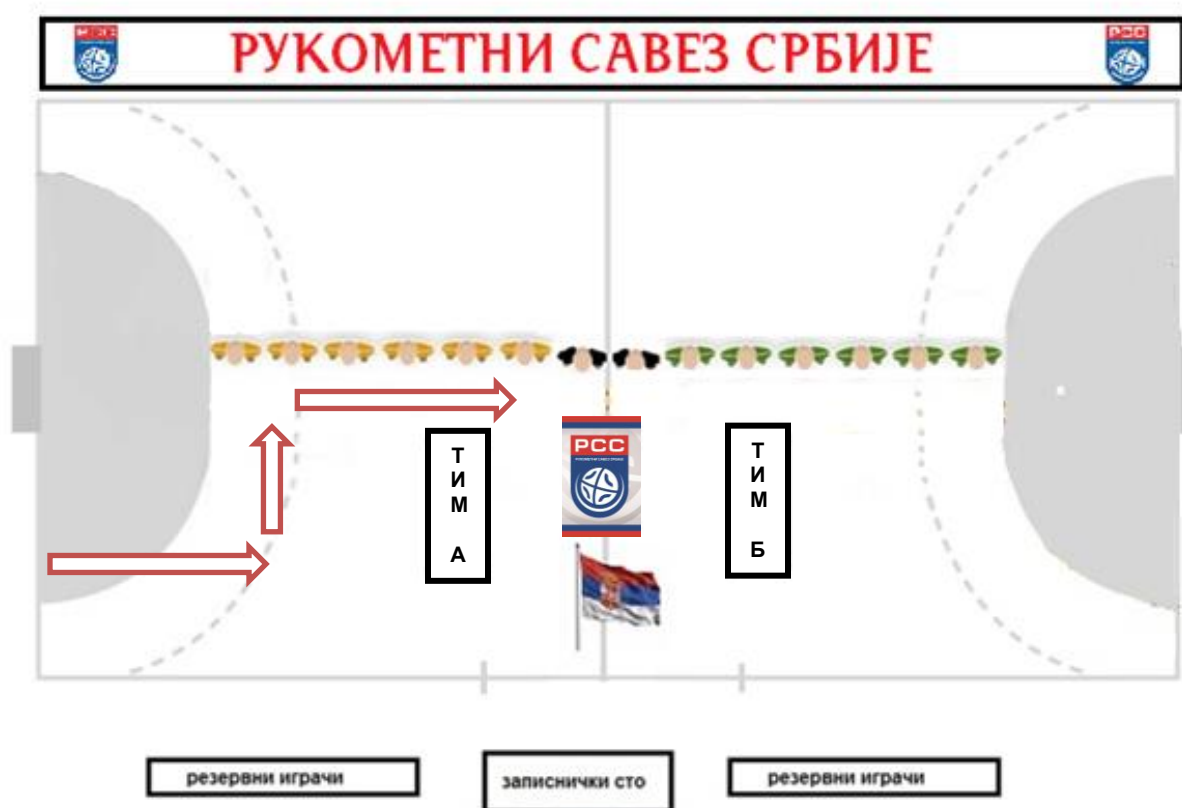
Против решења првостепеног органа, незадовољна страна може поднети жалбу Комисији за жалбе РСС, у складу са одредбама Правилника о рукометним такмичењима. Приликом оцене благовремености подношења жалбе узете се у обзир датум на поштанском жигу.

Рок за подношење жалбе на решење првостепеног органа за спровођење Куп-а је 24 часа од пријема првостепеног решења које се саопштава објављивањем на интернет сајту РСС или достављањем путем електронске поште. Рок за решавање по жалби на решење првостепеног органа је најкасније до термина наредне утакмице заинтересоване стране.

Члан 38.

За све што није предвиђено и прецизирано овим Пропозицијама, поступиће се сходно одредбама Правилника о рукометним такмичењима РСС, Дисциплинског правилника РСС као и других правилника РСС и нормативних аката Заједнице клубова.

ПРОЦЕДУРЕ ПРЕ УТАКМИЦЕ

Спикер најављује државну заставу и у том тренутку дете је износи на копљу и заузима положај као на слици.

Након тога спикер најављује заставу РСС коју четири детета износе и заузимају положај иза државне заставе као на слици.

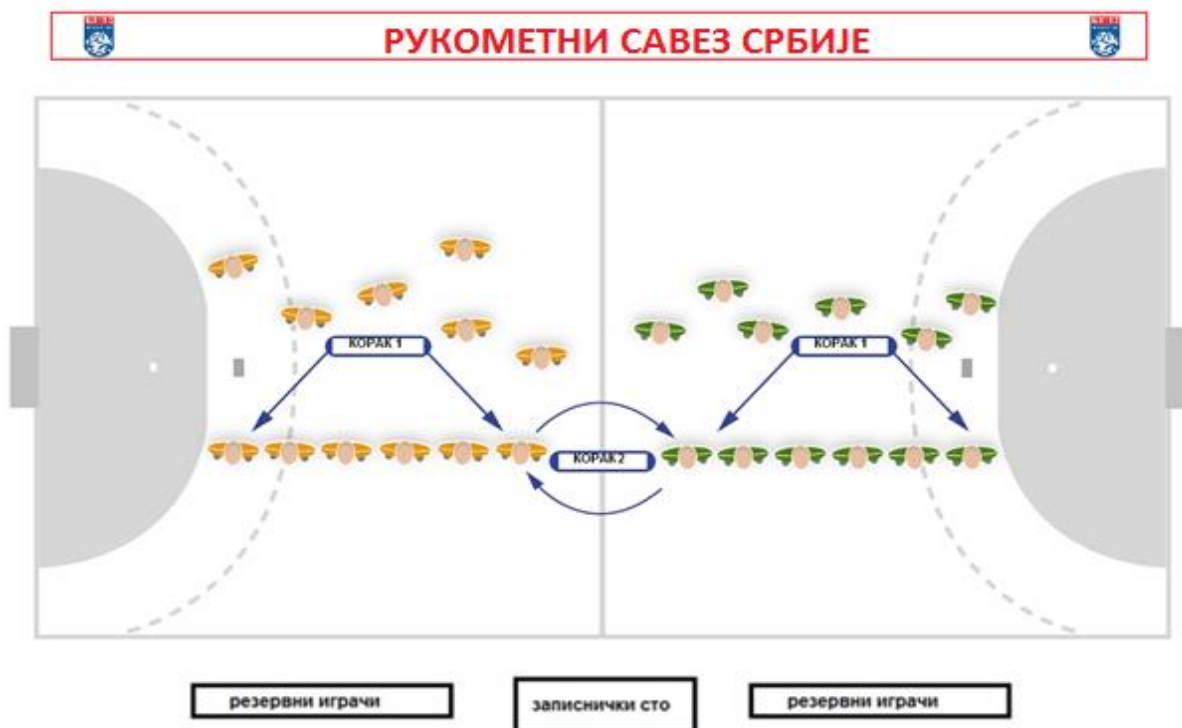
Када спикер најављује екипу А, у исто време из ходника излазе судија А, за њим деца која носе заставу екипе А, а затим играчи и стају у низу иза своје заставе.

Затим спикер најављује екипу Б, у исто време из ходника излазе судија Б, за њим деца која носе заставу екипе Б, у пролазу поздрављају играче екипе А и стају у низу иза своје заставе.

Одбројавање:

- 15.00 Судије врше жребање
- 12.00 Екипе одлазе у свлачионице
- 10.15 Судије, деца са заставама и екипе спремне за излазак
- 10.00 Дете са заставом Републике Србије излази на терен
- 09.30 Деца са заставом РСС излазе на терен
- 09.00 Излазак екипе А на терен
- 08.30 Излазак екипе Б на терен
- 08.00 Представљање екипе А (из записника)
- 06.15 Представљање екипе Б (из записника)
- 04.30 Представљање службених лица
- 04.00 Интонирање химне Републике Србије
- 02.30 Завршне припреме екипа за меч

ПРОЦЕДУРА ПОСЛЕ УТАКМИЦЕ

По завршеној утакмици, екипе се постројавају на средини терена за игру (као пре почетка) да поздраве гледаоце и међусобно се поздрављају као пре почетка утакмице.

ЦЕРЕМОНИЈА ДОДЕЛЕ ПЕХАРА И МЕДАЉА

Након поздрављања, играчи одлазе у ходник.

Церемонија почиње фанфарама.

Из ходника **деца износе заставу РСС** и стају на средину терена

СПИКЕР најављује финалисту Купа Србије 2017 за мушкарце екипу _____ из _____

У исто време из ходника **деца износе заставу финалисте** на терен и стају са једне стране терена. Прате их играчи (**не чекају да их спикер прозове**, већ крећу одмах за клупском заставом) и стају у низу иза своје заставе.

СПИКЕР најављује да је освајач Купа Србије 2017 за мушкарце екипа _____ из _____

У исто време из ходника **деца износе заставу освајача Купа** на терен и стају са друге стране терена. Прате их играчи (**не чекају да их спикер прозове**, већ крећу одмах за клупском заставом) и стају у низу иза своје заставе

ИГРАЧИ И СТРУЧНИ ШТАБ ПРИЛИКОМ ДОДЕЛА МЕДАЉА И ПЕХАРА СТОЈЕ ИСКЉУЧИВО У НИЗУ (како је приказано на слици) ЗБОГ ПОТРЕБА ПРЕНОСА РТС

ТАКМИЧАРСКА КОМИСИЈА КУПА СРБИЈЕ